

## Csöpögős nosztalgia, avagy egy vén szivar visszaemlékezései

Hú, azok a régi jó kis szerkesztések... Amikor elmentünk "ich let"-et gyűjteni:

- a Libellába (mert az sokáig nyitva volt),
- vagy az Erzsébet sörözőbe (mert ott volt tatárbifsztek),
- vagy a Noname-be (mert ott volt szűretlen búza),
- vagy a Borpatikába (csülök+bor miatt),
- vagy a Kisrablóba (ahol kemény rockzene szelektálta a közönséget, meg az évisméltó egyetemista pincérek),
- vagy a Sarkiba (volt hangulata),
- vagy akárhova (beszélgetni, és azt aláfestendő, kortyolni egy keveset).

Sohasem érdekelt se a KISZ, se az egyetemi élet, se a rendszerváltás, se bárminemű politika. Volt egy Barczikay nevű fazon, az mindig olyan lelkesen tudott beszélni ilyesmiről. Szívesen meghallgattam, de azért azt mindig túlzásnak éreztem, hogy az írásait is elolvassam.

Mindazonáltal lelkesen jártam a szerkesztésekre (néha hajtogatni is), szerkesztettem az irodalmi sarkot, meg írogattam hülyeségeket... Arthur, erre az oldalra még kellene 6 és fél centi zöldség, de 5 centinél ne legyen szélesebb, írj valamit, mert a rajzolni tudók már elmentek és olyan üres itt a papír... Egyszer ilyen alkalomból ez sikerült:

Fejemre babérfákat hintsetek,  
Úgy nyikorgok, mint mikor ölték, Vazul.  
Jaj, ne halljam saját dalaimat,  
Tiporjatok meg inkább igazul.  
Addig írok kínban, mit se várva,  
Mégiscsak száll, bármilyen a dal,  
Bár elátkozza százszor mindenki,  
Mégis egy újságban terjed ez a szar.

Lelkesen főztem a kávékat (a kávéfőzőt saját fenségterületemmé nyilvánítottam) a szerkesztő kollégáknak... Egyszer csak szemes kávé volt, daráló meg nem, így rágcsálni lehetett, de kaptak mellé kockacukrot is, aki édesen szereti... Javasoltam, hogy azután nyelje le a merülőforralót és igyanak egy csésze vizet... de erre senki sem vállalkozott. Szeöcs Jutka mindig keserűnek találta, ezért egyszer annyi cukrot tettem bele neki, amennyi csak feloldható. Egyedül csak akkor mondta: na, ebbe most elég cukor van!

Zene is volt, valami recsegő magnóból: Pink Floyd, Napóleon Boulevard, Bikini, ... Az Ősbikini volt az igazi, amikor még Nagy Feró is velük ökörködött... Amikor betettem a Születésnap iűrés vagy a Hotyi-tyotyi-ping-pong slágerüket, a lányok fellázadtak és Katona Klárit követeltek... Akkor még játszott a Bizottság, bár ezzel se okoztam feltétlen eufóriát, amikor elindítottam a felvételt, pedig milyen sláger volt:

“Egy lány kéne nékem, aki hideg, mint a hó.  
Egy lány kéne nékem, aki semmire se jó.  
Egy lány kéne nékem, aki engem meg nem ért.  
Egy lány kéne nékem, csak tudnám, hogy miért.”

Néha kulturálódtuk is, bizony, hiába Gépészek! Egyszer elcipeltem a bandát (pardon: szerkesztőgárdát) egy avantgarde komolyzenei koncertre. A koncertterem sarkában négy oszlop volt, mindegyiken egy nő guggolt, időnként az egyik felállt és üvöltött egyet. Középen volt egy zongora, meg egy sereg ütős hangszer, mindegyikkel hangot adtak ki, és volt vonósnégyes-gong szimfónia is. Utána a Tisztelt KÁTÉ-sek majdnem megverték, hogy hova rángatom el őket... Bár engem teljesen felvillanyozott a produkció!

Volt egy emlékezetes hajókirándulás is Lellén, amire senki sem emlékszik pontosan, csak homályos részletekre... még a kormányt is forgattuk... és csíkos lett a hajó oldala... de azt mindenki tudja, hogy No.1 buli volt.

Aki a szerkesztésen hajnali 2-ig kitartott, az már jutalmat érdemelt. Ilyenkor mindig előkerült egy üveg rövidital, vodka, pálinka, miegymás, legtöbbször Dobi Tibi cserkészte be. Tibi egyszer a szerkesztőségben megborotválkozott egy korsó vízben és ebből népünnepélyt tudott varázsolni... Ilyesmihez volt érzéke...

Egyszer Köz-nél volt buli, a Szigony utcában. Volt egy csillárja, ami hosszú madzagon lógott. Egyszer csak körbeálltuk és elkezdtünk vele labdázni... elég sokáig bírta... előszilveszter lehetett...

Valamikor tettünk egy kirándulást a Lipcsei sörözőbe (már megszűnt), ott találkoztunk újságírást tanuló emberekkel (sok lány volt köztük). Innen jött be a képbe Évi, aki most Baliné-ként szerepel. Ha elkezdett egyszer beszélni... Egy bulin megállás nélkül beszélt több órát, mi meg mind fetrengtünk a nevetéstől körben a konyhában... Sütöttünk kék palacsintát, mert azon az éjjelen valaki úgy emlékezett, hogy Curacao is kell a tésztájába...

Azért a letrának volt egy nagy előnye, hogy lehetett akárhova tenni, tetszés szerint (a szövegszerkesztő meg mindig csak pontosan, sorba akarja), és lehetett ferdén is felragasztani, bár Papp Tibi mindig tiltakozott ellene: „Arthur, ez hogy néz ki!” Pedig mi görbe sorokkal is tudunk egyenes hülyeséget írni!

Jó volt ez a KÁTÉ-s élet, sőt időnként még újság is lett belőle. Hogy hogyan? Ezt máig sem értem...

Arthur